

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **J. P.**
bytem XXX
zastoupený advokátkou JUDr. Helenou Obeidovou
se sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2

proti

žalovaným: **1) Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

2) Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské nám. 2/2

v řízení o žalobě proti příkazu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 3. 2020 č. j. MHMP 409584/2020/Šil, proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 10. 10. 2022 č. j. MD-31663/2022-160/4 a proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 10. 10. 2022 č. j. MD-31663/2022-160/5

takto:

- I. V části, v níž se žalobce domáhal zrušení příkazu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 3. 2020 č. j. MHMP 409584/2020/Šil, se žaloba odmítá.
- II. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení dvou rozhodnutí Ministerstva dopravy uvedených v záhlaví tohoto rozsudku, jakož i zrušení jim předcházejících prvostupňových rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„magistrát“) ze dne 15. 6. 2022 č. j. MHMP 1025110/2022/Šil a ze dne 15. 8. 2022 č. j. MHMP 1484206/2022/Šil. Dále se domáhal zrušení příkazu Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 9. 3. 2020 č. j. MHMP 409584/2020/Šil (dále též jen „příkaz“), jímž byl shledán vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023, který spáchal tím, že dne 7. 2. 2020 řídil vozidlo, k němuž neměl příslušné řidičské oprávnění. Příkazem magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců.

2. Soud na tomto místě rekapituluje průběh správního řízení, jak jej zjistil z obsahu správního spisu. Podotýká, že mezi stranami není sporné, kdy byly ty které úkony v rámci správního řízení učiněny, nýbrž to, jakou měly povahu a účinky.
3. Žalobce dne 26. 5. 2022 (tj. po více než dvou letech) podal proti příkazu odpor. Tvrdil v něm, že se o existenci příkazu, resp. o tom, že mu byl uložen správní trest zákazu činnosti, dozvěděl při namátkové silniční kontrole. Ihned po této kontrole dne 24. 5. 2022 nahlédl do správního spisu Mgr. J. H., což byl dle plné moci ze dne 20. 5. 2022 substitut žalobcovy právní zástupkyně JUDr. Heleny Obeidové. Příkaz byl tedy žalobci doručen až tohoto dne.
4. Magistrát vyhodnotil žalobcem podaný odpor dle jeho obsahu jako žádost o určení neplatnosti doručení příkazu, neboť žalobce v něm rozporoval, že mu byl příkaz doručen v březnu 2020. Usnesením ze dne 15. 6. 2022 č. j. MHMP 1025110/2022/Šil (dále jen „1. usnesení magistrátu“) žádosti o určení neplatnosti doručení příkazu nevyhověl. Zdůraznil, že z doručky vyplývá, že žalobce má trvalé bydliště v sídle Úřadu městské části Praha 4; žádnou jinou žalobcovu adresu magistrát nezná. Na ohlašovně neměl žalobce poštovní schránku. Při doručování příkazu dne 11. 3. 2020 zastižen nebyl, a tak mu poštovní doručovatelka na místě zanechala výzvu k vyzvednutí zásilky a poučení. Zásilka byla uložena (připravena k vyzvednutí) v pobočce k tomu určené, tedy na *jiném vhodném místě* dle § 23 odst. 4 správního řádu. Žalobce si písemnost v 10denní lhůtě nevyzvedl, a tak byla považována dne 23. 3. 2020 (pondělí) za doručenou a dne 24. 3. 2020 vrácena magistrátu (odesílateli). Příkaz tudíž nabyl právní moci dne 1. 4. 2020. Odpor podaný žalobcem bezmála dva roky poté byl tedy opožděný. Žalobce měl být dle magistrátu bdělý svých práv a měl si zajistit příjem korespondence. Jeho tvrzení, že mu úřednice Úřadu městské části Praha 4 sdělily, že *tam nic nemá*, je nepodložené, stejně jako tvrzení, že doručovatelka výzvu k vyzvednutí písemnosti nikde neuložila. To, že byl příkaz zaslán zpět magistrátu, jde k tíži žalobce, neboť neměl zřízenou poštovní schránku, kam by mu mohl poštovní doručovatel zásilku s příkazem vhodit.
5. Právní zástupkyni žalobce bylo 1. usnesení magistrátu doručeno do datové schránky dne 16. 6. 2022.
6. Mgr. J. H. se dne 13. 7. 2022 dotázal magistrátu na stav řízení. Ten mu přípisem ze dne 18. 7. 2022 sdělil, že 1. usnesení magistrátu bylo doručeno do datové schránky právní zástupkyně žalobce dne 16. 6. 2022 a po marném uplynutí odvolací lhůty nabylo právní moci dne 2. 7. 2022.

7. Žalobce dne 21. 7. 2022 požádal magistrát o prominutí zmeškání úkonu (odvolání) a s touto žádostí spojil též odvolání proti 1. usnesení magistrátu. V žádosti o prominutí zmeškání úkonu namítl, že jeho advokátka JUDr. Helena Obeidová čerpala od 13. 6. do 22. 7. 2022 plánovanou dovolenou. Pověřená osoba (touto osobou nebyl Mgr. J. H.) jí sice v době její nepřítomnosti vybírala datovou schránku, o doručení 1. usnesení magistrátu však neinformovala ani JUDr. Obeidovou, ani Mgr. H. Mgr. H. se o existenci 1. usnesení magistrátu dověděl až z odpovědi na svůj dotaz položený magistrátu. V samotném odvolání pak žalobce setrval na závěru, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro doručení příkazu fikcí.
8. Magistrát usnesením ze dne 15. 8. 2022 č. j. MHMP 1484206/2022/Šil (dále jen „2. usnesení magistrátu“) nevyhověl žalobcově žádosti o prominutí zmeškání úkonu. V odůvodnění usnesení uvedl, že žalobce neprokázal, že mu lhůta k podání odvolání proti 1. usnesení magistrátu marně uplynula v důsledku závažných důvodů, které by nastaly bez jeho zavinění. Plánovaná dovolená jeho advokátky takovým důvodem není. Přihlašování do datové schránky není vázáno na faktický pobyt jejího držitele v kanceláři. Coby advokátka si JUDr. Obeidová musela být vědoma důsledků sdělení hesel ke své datové schránce třetí osobě i toho, že přihlášením se do datové schránky budou zaslané písemnosti doručeny.
9. Proti 2. usnesení magistrátu podal žalobce odvolání.
10. Výrokem I. rozhodnutí ze dne 10. 10. 2022 č. j. MD-31663/2022-160/5 (dále jen „1. napadené rozhodnutí“) Ministerstvo dopravy (dále jen „ministerstvo“) zamítlo odvolání žalobce proti 1. usnesení magistrátu jako opožděné. Ve stručném odůvodnění ministerstvo konstatovalo, že žalobce podal odvolání téměř měsíc poté, co 1. usnesení magistrátu nabylo právní moci, tedy po marném uplynutí 15denní odvolací lhůty od oznámení tohoto usnesení.
11. Výrokem I. a) rozhodnutí ze dne 10. 10. 2022 č. j. MD-31663/2022-160/4 (dále jen „2. napadené rozhodnutí“) ministerstvo změnilo výrok 2. usnesení magistrátu tak, že z něj vypustilo odkaz na ustanovení § 41 odst. 2 správního řádu a část věty ve znění *„a žádost o prominutí zmeškání úkonu byla podána po uplynutí 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit.“*; ve zbývajících částech bylo 2. usnesení magistrátu potvrzeno. Ministerstvo žádnou vadu v procesním postupu magistrátu neshledalo. Konstatovalo, že 1. usnesení magistrátu bylo zasláno do datové schránky advokátky, a to s příznakem do vlastních rukou. S odkazem na příslušná ustanovení správního řádu a zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) ministerstvo dovodilo, že doručení do datové schránky advokátky dne 16. 6. 2022 bylo řádné. Závažným důvodem, který vede k navrácení v předešlý stav (prominutí zmeškání úkonu), nemůže být plánovaná dovolená advokátky. Je tedy zcela irrelevantní, kdy pominula tato (domnělá) překážka, a proto také ministerstvo jako odvolací orgán tuto část vypustilo z výroku 2. usnesení magistrátu. Žádná překážka, kterou předpokládá § 41 odst. 4 správního řádu, totiž dána nebyla, a proto ani nemohla podle § 41 odst. 2 téhož zákona odpadnout. Dle ministerstva nebylo formalistické, že magistrát rozhodnutí doručoval pouze právní zástupkyni žalobce a nikoliv též jejímu substitutovi. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgány nemohou, ba dokonce nesmějí doručovat zástupci zmocněnce účastníka řízení.

12. Pro úplnost soud dodává, že ze správního spisu plyne, že žalobce se snažil zvrátit právní moc příkazu také žádostí o obnovu řízení. Některá z výše zmíněných rozhodnutí magistrátu i ministerstva se žádostí žalobce o obnovu řízení rovněž zabývají. Žalobce však v žalobě výslovně uvedl, že proti závěrům správních orgánů týkajícím se žádosti o obnovu řízení nebrojí. Proto soud nerekapituloval osud této žádosti, ani se otázkou obnovy řízení o přestupku při posuzování důvodnosti žaloby nezabýval.
13. V žalobě žalobce vyličil okolnosti kontroly dne 7. 2. 2020, při níž mu strážníci městské policie vytkli řízení motorového vozidla bez příslušného oprávnění a barvu vozidla. Žalobce byl sice přesvědčen o tom, že žádný přestupek nespáchal, očekával nicméně možnou obsílku a chodil se na ni ptát na Úřad městské části Praha 4. Úřednice mu však vždy sdělily, že tam nic nemá. O záležitost se postupem času přestal starat. O tom, že proběhlo přestupkové řízení, se dozvěděl až v roce 2022.
14. Žalobce má za to, že mu příkaz nebyl řádně doručen. Magistrát nezjišťoval možné kontakty na něj a příkaz doručoval na adresu povinně uvedenou v centrální evidenci obyvatelstva (v jeho případě adresu Úřadu městské části Praha 4). Ač mu měla být zásilka s příkazem vhozena do schránky, byla vrácena magistrátu. Žalobce v té době měl funkční korespondenční adresu, a to u paní L. W., provozovatelky vozidla, kterého se měl týkat jím spáchaný přestupek, o čemž magistrát věděl – tato adresa je uvedena ve správním spise. Magistrát poté, co mu byla zásilka s příkazem vrácena, měl příkaz zrušit a dotázat se provozovatelky vozidla na kontakt na žalobce. Přestože ze správního řádu plyne povinnost doručovat písemnosti fyzickým osobám primárně na jejich korespondenční adresu a teprve pak na adresu trvalého pobytu, magistrát nevyvinul sebemenší snahu korespondenční adresu žalobce zjistit.
15. Žalobci bylo upřeno právo jakkoliv se vyjádřit v přestupkovém řízení vedeném proti němu, čímž magistrát porušil zásady spravedlivého procesu zakotvené v Listině základních práv a svobod. Na doručování příkazu v trestním řízení se kladou vysoké nároky, a je proto třeba, aby byly takto vysoké nároky kladeny (na doručování příkazu) i v řízení správním.
16. Na adrese trvalého pobytu žalobce zásilka s příkazem do schránky vhozena nebyla, byť to na daném úřadě učinit lze. Z obálky zásilky s příkazem je zřejmé, že na úřadě uložena nebyla a nebyla ani vhozena do schránky, stejně jako výzva s poučením. Nebyly tak splněny zákonné podmínky pro doručení příkazu fikcí. Žalobce proto navrhl soudu, aby příkaz zrušil.
17. Žalobce dále namítl, že se o existenci příkazu dozvěděl až 24. 5. 2022 a v zákonné lhůtě proti němu podal odpor. Příkaz tudíž právně přestal existovat. Proto žalobce navrhl, aby jej soud pro případ, že příkaz nezruší, prohlásil za nicotný. Jelikož 1. usnesení magistrátu a 1. napadené rozhodnutí navazují na neexistující příkaz, navrhl žalobce prohlásit nicotnost i těchto aktů.
18. V argumentaci, kterou brojil proti doučení příkazu, žalobce také namítl, že magistrát opakovaně vadně uvedl, že mu byl příkaz doručován na adresu trvalého *bydliště*. To však není pravda. Doručován mu byl na adresu trvalého *pobytu*, kde logicky bydlet nemohl, neboť se jedná o sídlo Úřadu městské části Praha 4. Magistrát tyto dva pojmy systematicky zaměňuje v žalobcův neprospěch.

19. Pro případ, že soud neprohlásí nicotnost 1. usnesení magistrátu, žalobce navrhl jeho zrušení. Připomněl, že proti příkazu podal odpor, a nežádal tedy o určení neplatnosti doručení příkazu. Magistrát žalobcovu podání vyložil zcela svévolně a jeho výklad nemá oporu v zákoně, neboť takovou žádost lze podat do jednoho roku ode dne, kdy měl být úkon (odpor) učiněn. V tomto případě žalobce podal odpor po dvou letech po (dle žalobce neplatném a domnělém) doručení příkazu. 1. usnesení magistrátu tak představuje rozhodnutí o žádosti, kterou žalobce nikdy nepodal a i z tohoto důvodu jej žalobce považuje za nicotné.
20. To, že žalobce nemá na ohlašovně schránku, není jeho problém. Žalobce by ničeho nenamítal, kdyby ji tam Úřad městské části Praha 4 umístil. Z 1. usnesení magistrátu ani není jasné, zda žalobce na ohlašovně schránku nemá, nebo ji tam má, ale není označená jeho jménem. V 1. usnesení magistrátu je žalobci neoprávněně vytýkáno, že si měl zajistit příjem korespondence na adrese, kde se reálně zdržuje. To však žalobce zajištěno měl, a to u paní L. W., vlastnice a provozovatelky vozidla, kterého se týkal přestupek.
21. V důsledku toho, že ministerstvo 1. napadeným rozhodnutím odmítlo odvolání proti 1. usnesení magistrátu (pozn. soudu – ministerstvo odvolání neodmítlo, ale jako opožděné *zamítlo*), zůstalo toto vnitřně rozporné, vadné, nezákonné a nicotné rozhodnutí v platnosti, a žalobce jej proto navrhl zrušit.
22. Dalším okruhem žalobních námitek žalobce brojil proti tomu, jak správní orgány obou stupňů naložily s jeho žádostí o prominutí zmeškání úkonu (odvolání), které 2. usnesením magistrátu nebylo vyhověno a 2. napadeným rozhodnutím byl tento postup aprobován. Žalobce v této souvislosti zrekapituloval, co tvrdil již v žádosti samotné, tj. že jeho advokátka byla od 13. 6. do 22. 7. 2022 na plánované dovolené. Datovou schránku jí vybírala služba, která však 1. usnesení magistrátu doručené dne 16. 6. 2022 pouze založila do došlé pošty. Advokátka, která kvůli své dlouhodobější dovolené nemohla na doručené rozhodnutí reagovat, a to nikoliv svou vinou, se o doručení tohoto rozhodnutí dozvěděla až po příchodu z dovolené. Tuto skutečnost žalobce ve správním řízení prokazoval čestným prohlášením advokátky (o čerpání dovolené), pověřené osoby (o tom, že vybírala datovou schránku) a konečně i Mgr. H. (o tom, že neměl přístup do kanceláře advokátky a nemohl se s poštou seznámit). Magistrát rozhodoval o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, nikoliv o žádosti o prominutí zmeškání úkonu, a 2. usnesení magistrátu je tedy nepřezkoumatelné. Vyplývají z něj nadto absurdní závěry, jako například že po dobu čerpání dovolené neměla JUDr. Obeidová vůbec vybírat poštu.
23. Dle mínění žalobce se ministerstvo ve 2. napadeném rozhodnutí vůbec nezabývalo stěžejní odvolací argumentací, tedy tím, že magistrát vůbec neřešil *žádost o prominutí zmeškání úkonu*, ale smyšlenou *žádost o prominutí zmeškání lhůty*. Ve skutečnosti ministerstvo jen adekvátně odůvodňuje 2. usnesení magistrátu, čímž byl žalobci sebrán jeden procesní stupeň řízení.
24. Žalobce se též vymezil proti závěru, že plánovaná dovolená neodůvodňuje prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu. Odborná literatura výslovně jako takový důležitý důvod uvádí pobyt v zahraničí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2020 č. j. As 192/2020-35, na který ministerstvo poukázalo, není podle žalobce na danou věc přílehlavý. Advokátka žalobce vůbec o doručení 1. usnesení magistrátu nevěděla. Byla tou dobou na jižní Moravě, na Slovensku a v Rakousku a objektivně nemohla odvolání ve lhůtě podat.

25. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem správního orgánu, že doručování rozhodnutí substitutovi nevyvolává právní účinky. Bylo zrovna období dovolených a magistrátu by zabralo doslova pět vteřin, kdyby při doručování 1. usnesení magistrátu přidal (mezi adresáty) též Mgr. H. S magistrátem přitom jednal zejména tento substitut. Žalobce se domnívá, že byly splněny veškeré zákonné podmínky pro prominutí zmeškání úkonu.
26. Ministerstvo ve vyjádření k žalobě navrholo, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K okolnostem samotného přestupku a postupu městské policie se nevyjadřovalo s tím, že spor je veden o navazujících procesních otázkách. Co se týče námitek ohledně doručování, ty ministerstvo dostatečně vypořádalo v napadených rozhodnutích. Žádné z těchto rozhodnutí není nicotné. Ve věci rozhodoval věcně příslušný magistrát coby úřad obce s rozšířenou působností, ministerstvo pak ve věci rozhodovalo na základě zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí nejsou ani vnitřně rozporná, obsahují zákonem vyžadované náležitosti a jejich výroky korespondují s odůvodněními, která jsou srozumitelná a přehledná.
27. V replíce ze dne 10. 4. 2023 žalobce uvedl, že postup strážníků městské policie při kontrole, při níž zjistili údajný přestupek, souvisí minimálně s otázkou doručování příkazu. Zopakoval, že proti příkazu podal *odpor*, nikoliv *žádost o určení neplatnosti doručení*. Zamítnutí neexistující žádosti činí z 1. usnesení magistrátu nicotný akt.
28. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
29. Podle § 124 odst. 5 písm. k) zákona o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů obecní úřad obce s rozšířenou působností projednává přestupky podle tohoto zákona a vede řízení o zadržení řidičského průkazu.
30. Podle § 128a zákona o silničním provozu působnosti stanovené krajskému úřadu nebo obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností podle tohoto zákona jsou výkonem přenesené působnosti.
31. Podle § 118 odst. 3 písm. b) zákona o hlavním městě Praze příslušná ministerstva, do jejichž působnosti náleží oblasti přenesené působnosti hlavního města Prahy přezkoumávají rozhodnutí orgánů hlavního města Prahy vydaná ve správním řízení.
32. Podle § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.
33. Podle § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu se písemnost uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.
34. Podle § 23 odst. 4 správního řádu adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po

uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

35. Podle § 23 odst. 5 věty první správního řádu zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2.
36. Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
37. Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.
38. Podle § 41 odst. 1 správního řádu navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.
39. Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
40. Podle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
41. Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu.
42. Podle § 50g odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2009 musí doručenka obsahovat
 - a) označení soudu, který písemnost předal k doručení,
 - b) označení doručujícího orgánu,
 - c) označení doručované písemnosti,
 - d) označení adresáta a adresy, na niž má být písemnost doručena,
 - e) prohlášení doručujícího orgánu o tom, v který den nebyl adresát zastižen, v který den byla písemnost odevzdána adresátu či příjemci, v který den byla písemnost připravena k vyzvednutí, v který den bylo přijetí písemnosti odepřeno nebo nebyla poskytnuta součinnost nezbytná k řádnému doručení písemnosti,
 - f) hodinu a minutu doručení, byla-li vyznačena poznámka „přesný čas doručení“,
 - g) jméno a příjmení doručovatele, jeho podpis a otisk úředního razítka doručujícího orgánu,

- h) jméno a příjmení osoby, která písemnost převzala nebo která převzetí písemnosti odepřela nebo která neposkytla součinnost potřebnou k řádnému doručení písemnosti, jsou-li tyto údaje doručujícímu orgánu známy, údaj o jejím vztahu k adresátu, jestliže písemnost přijala za adresáta, a její podpis,
 - i) údaj, zda je vyloučeno vhození písemnosti do schránky.
43. Podle § 50g odst. 2 o. s. ř. byla-li písemnost uložena, musí doručenka obsahovat také údaj o tom, zda byla adresátu zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl.
44. Podle § 50f odst. 3 věty druhé o. s. ř. je doručenka veřejnou listinou.
45. Podle § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech dokument dodaný podle odstavce 1 věty první je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k tomuto dokumentu.
46. Podle § 10b odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“) na písemnou žádost občana lze v evidenci obyvatel vést též údaj o adrese, na kterou mu mají být doručovány písemnosti podle zvláštního právního předpisu.
47. Podle § 10c zákona o evidenci obyvatel ohlašovna, v jejímž sídle má fyzická osoba trvalý pobyt, zajistí vhodné místo, kde bude možné uložit oznámení o uložení zásilky a výzvu s poučením.
48. Poté, co soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba je zčásti nepřijatelná a ve zbývajících částech nedůvodná.
49. Vzhledem k tomu, že na prvopočátku celé nyní projednávané věci stál příkaz a jeho doručení žalobci fikcí, zabýval se soud v první řadě souborem žalobních námitek, které doručení příkazu žalobci dne 23. 3. 2020 zpochybňují. Tyto námitky soud neshledal důvodnými, neboť příkaz byl žalobci doručen v souladu se zákonem.
50. Soud vycházel z obsahu doručky, resp. vrácené obálky s modrým pruhem, v níž byl žalobci doručován příkaz. Obsahuje-li totiž doručenka všechny relevantní náležitosti ustanovení § 50g o. s. ř., je veřejnou listinou osvědčující pravdivost toho, co je v ní osvědčováno či potvrzováno, není-li dokázán opak. Správní orgán proto nemusí žádné ohlášení o uložení zásilky poštou prověřovat nebo dokazovat, neboť tato skutečnost vyplývá přímo z doručky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004 č. j. 4 Azs 278/2004-58 či *a contrario* rozsudek téhož soudu ze dne 28. 4. 2004 č. j. 5 Azs 35/2004-50).
51. Předmětná obálka s modrým pruhem založená ve spise obsahuje razítka s těmito informacemi: „Na uvedené adrese sídlí pouze MÚ“, „Adresát nemá domovní schránku“, a „MÚ nemá žádný kontakt na adresáta“. Obálka obsahuje informaci „Adresát nezastižen, oznámeno“ s datem 11. 3. 2020, jménem doručovatelky a jejím podpisem. Na doručence je zaškrtnuta kolonka „Adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení“ s doplněným datem 11. 3. 2020 spolu s podpisem doručovatelky. Na obálce chybí útržek, na

němž se dle tiskopisu nachází poučení v následujícím znění: „Tato zásilka obsahuje písemnost, jejíž doručování se řídí zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád. Ve vlastním zájmu proto věnujte pozornost tomuto poučení. Jestliže si adresát zásilku nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Prokázeli adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může podle § 41 správního řádu požádat odesílající správní orgán o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, je možné do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která bránila zásilku vyzvednout, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy měla být zásilka nejpozději vyzvednuta. Jestliže bude odmítnuto převzetí zásilky, odmítnuto nebo znemožněno předání poučení nebo nebude poskytnuta součinnost nezbytná k řádnému doručení, bude písemnost považována za doručenou dnem, kdy došlo k neúspěšnému pokusu o doručení.“ Navzdory tomu, že je na obálce zaškrtnuto „Nevracet, vložit do schránky uložit 10 dní“, je na obálce vyznačeno, že adresát nemá domovní schránku a že písemnost byla vrácena odesílateli (s připojeným kulatým razítkem České pošty ze dne 24. 3. 2020 a podpisem poštovní doručovatelky). Doručenka obsahuje jméno žalobce, jeho datum narození, adresu Úřadu městské části Prahy 4 (což byla adresa žalobcova trvalého pobytu), označení odesílatele (magistrátu), jakož i spisovou značku a číslo jednací příkazu.

52. Soud je přesvědčen, že výše popsaná doručenka, která zůstala součástí obálky s modrým pruhem, po formální stránce zcela obстоjí a lze ji považovat za veřejnou listinu. Obsahuje veškeré relevantní zákonem požadované náležitosti a nevzbuzuje pochybnosti o tom, že doručování příkazu proběhlo tak, jak předpokládá správní řád. Protože žalobce nebyl v místě jeho trvalého pobytu zastížen, bylo mu na místě zanecháno poučení, zásilka byla uložena na poště 10 dnů (resp. 12 dnů, neboť desátý den úložní doby připadl na sobotu, a tak posledním dnem byl nejbližší příští pracovní den, tj. pondělí 23. 3. 2020).
53. Není podstatné, že zásilka byla po marném uplynutí úložní doby vrácena odesílateli navzdory pokynu „Nevracet, vložit do schránky“. Na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu totiž nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016 č. j. 3 As 241/2014-41, č. 3524/2017 Sb. NSS). Žalobce nadto v žalobě sám připustil, že žádnou schránku, do které by bylo možné písemnost vhodit, na adrese trvalého pobytu neměl. Neexistence takové schránky logicky znemožnila realizaci pokynu „vložit do schránky“.
54. Ke zpochybnění údajů o doručení, které vyplývají z doručenky, musí adresát rozhodnutí předeštlí jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2014 č. j. 8 As 56/2014-24). Žalobce zpochybňuje údaje vyplývající z doručenky toliko tvrzením, že mu úřednice na Úřadě městské části Praha 4 údajně na jeho opakované dotazy sdělily, že tam nic nemá. Toto jeho ničím nepodložené tvrzení však není způsobilé zvrátit úsudek soudu o skutkovém stavu, který vyplývá z údajů na veřejné listině – doručence.
55. Soud dále připomíná dosud nepřekonaný závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 10. 4. 2013 č. j. 4 As 6/2013-28, podle něhož „(k)aždý je povinen zajistit si na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) přebírání písemností zasílaných orgány veřejné

moci a v opačném případě je povinen nést příslušné negativní následky včetně případné fikce doručení písemností, o kterých se případně adresát ve skutečnosti ani nedozvěděl.“

56. Sám žalobce připustil, že písemnosti na Úřadě městské části Praha 4 zanechat lze. Soud k tomu uvádí, že je dokonce podle § 10c zákona o evidenci obyvatel povinností Úřadu městské části Praha 4 coby tzv. ohlašovny zajistit vhodné místo k uložení a umožnění převzetí oznámení o uložení zásilky a výzvy s poučením fyzickým osobám, které tam mají evidovaný trvalý pobyt. Důvodová zpráva k implementaci tohoto ustanovení do zákona o evidenci obyvatel od 1. 1. 2016 uvádí, že „(t)oto ustanovení umožní využít při doručování podle všech procesních předpisů fikci doručení a zefektivnit tím tato řízení.“. Od 1. 1. 2016 proto již nejsou použitelné závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014 č. j. 1 As 106/2013-44, které vycházely z předchozí právní úpravy, podle níž povinnost převzetí písemností a výzev ohlašovny netížila, a ohlašovny tedy měly možnost převzetí písemnosti či výzvy odeprít (jako tomu bylo v případě řešeném Nejvyšším správním soudem ve zmíněném rozsudku). Takovou možnost již ohlašovny od roku 2016 nemají. Jak a zda vůbec se fyzické osoby k písemnostem doručovaným jim na adresu ohlašovny reálně dostanou, však záleží především na jejich vlastní aktivitě a odpovědnosti.
57. Žalobce se mýlí v tom, že magistrát mu měl příkaz doručovat na korespondenční adresu u majitelky (a současně provozovatelky) vozidla, s nímž spáchal dopravní přestupek. Bylo výhradně jeho volbou, že si jako adresu svého trvalého pobytu zvolil adresu Úřadu městské části Praha 4. Ze správního spisu neplyne jakékoliv propojení žalobce a provozovatelky vozidla. Pokud měl žalobce korespondenční adresu u majitelky vozidla, jak uvádí v žalobě, mohl a měl požádat dle § 10b odst. 2 zákona o evidenci obyvatel, aby byl v evidenci veden též údaj o adrese, na kterou mu mají být doručovány písemnosti. To však žalobce prokazatelně neučinil. Magistrát neměl jak zjistit jeho korespondenční adresu, přičemž nebylo jeho povinností kontaktovat provozovatelku vozidla s dotazem na korespondenční adresu žalobce, pokud měl k dispozici adresu jeho trvalého pobytu uvedenou v centrální evidenci obyvatel a na jeho občanském průkazu (jehož fotografie je součástí správního spisu). Řečeno jinak, měl-li magistrát k dispozici pouze žalobcovu adresu evidovanou v centrální evidenci obyvatel, bylo jeho povinností doručovat písemnosti adresované žalobci právě na tuto adresu.
58. Žalobce v žalobě opakovaně brojil proti tomu, že správní orgány obou stupňů zaměňovaly pojmy trvaný pobyt a trvalé bydliště. Žalobce přitom zdůrazňoval, že úřad městské části z povahy věci jeho bydlištěm být nemůže. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že zákon o evidenci obyvatel i správní řád operují s pojmem trvalý pobyt. Z kontextu správních rozhodnutí je nicméně zřejmé, že magistrát i ministerstvo hovoří v případě doručování na ohlašovnu o žalobcově trvalém pobytu a nikterak mu nepodsouvají, že na ohlašovně bydlí. Vytýkaná formulační nesprávnost v žádném případě není vadou, která by měla vliv na zákonnost kteréhokoliv z napadených rozhodnutí.
59. Soud činí následující dílčí závěr: z doručenky vztahující se k příkazu plyne, že poučení o následcích marného uplynutí 10denní úložní lhůty písemnosti (příkazu) bylo zanecháno na ohlašovně. Žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem tuto skutečnost věrohodně nezpochybnil a žádným relevantním důkazem neprokázal opak. Magistrát nebyl povinen pátrat po tom, kde konkrétně a jak bylo poučení na ohlašovně zanecháno, či

dokonce provádět v tomto směru dokazování. Doručování příkazu žalobci na adresu jeho trvalého pobytu na ohlašovně proběhlo v souladu s právními předpisy. Příkaz byl žalobci po právu doručen fikcí dne 23. 3. 2020 a po marném uplynutí 8denní lhůty k podání odporu nabyt právní moci dne 1. 4. 2020.

60. Soud prvním výrokem tohoto rozsudku odmítl žalobu v té části, v níž se žalobce domáhal zrušení příkazu, a to za použití § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s. Jak bylo podrobně rozvedeno výše, soud dospěl k závěru, že příkaz byl žalobci řádně doručen, a vzhledem k tomu, že žalobce proti němu nebrojil včasným odporem, nabyt právní moci dne 1. 4. 2020. Žaloba směřující proti pravomocnému příkazu je v takovém případě nepřijatelná, protože žalobce ve správním řízení nevyčerpal řádné opravné prostředky. Soud pouze pro úplnost dodává, že žalobu by bylo nutno odmítnout i tehdy, pokud by žalobce proti příkazu podal odpor včas (což se v projednávané věci nestalo). Přijatelností žaloby proti příkazu vydanému podle § 150 správního řádu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2016 č. j. 3 As 8/2014 - 78, přičemž závěry, k nimž dospěl, jsou plně přenositelné i na příkaz vydaný podle § 90 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že „*je-li napaden de iure existující příkaz, znamená to, že proti němu jeho adresát nebrojil včas podaným odporem; v takovém případě ovšem tento správní akt nemůže být podroben soudnímu přezkumu, neboť by tím byla porušena jeho subsidiární povaha vyjádřená v ustanovení § 5 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. V takovém případě musí být žaloba odmítnuta pro nepřijatelnost, postupem dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. [za použití § 68 písm. a) s. ř. s.]. Pokud byl odpor v otevřené lhůtě podán, byl tím příkaz eo ipso odstraněn (nevyžaduje se tedy jakýkoliv úkon ze strany správního orgánu) a ve správním řízení se pokračuje, jako by příkaz vydán nebyl. V takovém případě opět není založena přezkumná pravomoc správního soudu, neboť zde chybí podmínky řízení, a to jeho předmět (správní rozhodnutí) i pasivně legitimovaný subjekt, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.); žaloba pak musí být odmítnuta postupem dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.*“
61. Následně soud přezkoumal 1. usnesení magistrátu a 1. napadené rozhodnutí, a to v mezích uplatněných žalobních námitek. Pro úplnost lze uvést, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2023 č. j. 8 As 166/2021-39 je usnesení, jímž správní orgán rozhoduje o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu, rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., pokud je doručovanou písemností příkaz. Soud se proto mohl věnovat věcnému přezkumu těchto rozhodnutí.
62. Žalobce namítl nicotnost 1. usnesení magistrátu a 1. napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v prvé řadě v tom, že obě tato rozhodnutí navazují na příkaz, který byl podle něj odporem podaným 26. 5. 2022 ze zákona zrušen. Tak tomu ovšem není – odpor podaný žalobcem po více než 2 letech od právní moci příkazu na jeho existenci či právní moc neměl žádný vliv. Tento žalobcův konstrukt o nicotnosti uvedených rozhodnutí je tudíž nedůvodný.
63. Žalobce považuje 1. usnesení magistrátu za nicotné také proto, že jím magistrát nerozhodl o jeho odporu, nýbrž odpor svévolně posoudil jako žádost o určení neplatnosti doručení příkazu, a podle žalobce tedy *de facto* rozhodl o neexistující žádosti. Soud ani této žalobní

argumentaci nepřisvědčil. Podle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu *se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno*. Žalobce sice podání označil jako odpor, nicméně jej podal se značnou časovou prodlevou a zpochybňoval v něm samotné doručení příkazu. Magistrát proto zcela správně posoudil obsah takového podání jako žádost o určení neplatnosti doručení příkazu. Žalobci se v odůvodnění 1. usnesení dostalo zevrubného vysvětlení mechanismu doručení příkazu fikcí a vedle toho se magistrát věnoval rovněž otázce opožděnosti podaného odporu. Žádný ze žalobcových argumentů tak nezůstal oslyšen. Lze uzavřít, že 1. usnesení magistrátu není nicotné, a nicotné není ani 1. napadené rozhodnutí, jímž ministerstvo zamítlo odvolání proti 1. usnesení magistrátu jako opožděné.

64. Soud je povinen posoudit, zda napadené akty nejsou nicotnými rozhodnutími, z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Výčet vad, které mohou způsobovat nicotnost správního rozhodnutí, je obsažen v § 77 odst. 1 správního řádu. Žádnou z těchto vad 1. usnesení magistrátu ani 1. napadené rozhodnutí netrpí. Magistrát i ministerstvo jsou správními orgány věcně i funkčně příslušnými k rozhodnutí ve věci přestupku žalobce, jakož i o navazujících procesních otázkách, a to podle výše citovaných ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o hlavním městě Praze. Jimi vydaná rozhodnutí obsahují veškeré zákonem požadované náležitosti, srozumitelný a zcela určitý výrok těchto rozhodnutí koresponduje s odůvodněním, z něhož jsou bez obtíží seznatelné právní úvahy, jimiž se správní orgány obou stupňů při rozhodování v dané věci řídily.
65. Soud podotýká, že žalobce proti 1. napadenému rozhodnutí nevznesl jiné námitky než ty, které byly vypořádány výše. Nebrojl proti jeho samotnému obsahu, tedy proti tomu, že ministerstvo zamítlo jeho odvolání proti 1. usnesení magistrátu jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. Opožděnosti odvolání si byl žalobce patrně vědom, neboť požádal o prominutí zmeškání úkonu.
66. Soud činí další dílčí závěr: 1. usnesení magistrátu není nicotné ani vnitřně rozporné a bylo vydáno v souladu s pravidlem, podle něhož správní orgán hodnotí podání účastníka řízení dle jeho skutečného obsahu. Žalobce podal odvolání proti 1. usnesení magistrátu po marném uplynutí 15denní lhůty k podání odvolání, o níž byl řádně poučen, a ministerstvu proto nezbylo než odvolání jako opožděné zamítnout. Ani v procesním postupu týkajícím se této linie daného případu soud neshledal žádné pochybení ze strany správního orgánu.
67. Soud se následně zabýval námitkami, jimiž žalobce zpochybnil zákonnost a přezkoumatelnost 2. usnesení magistrátu a 2. napadeného rozhodnutí. Těmito rozhodnutími správní orgány vypořádaly žalobcovu žádost o prominutí zmeškání úkonu (odvolání), které bylo fakticky zapříčiněno tím, že 1. rozhodnutí magistrátu bylo dodáno do datové schránky advokátky žalobce v době její dovolené.
68. Žalobce předně vytýká magistrátu, že svévolně posoudil jeho žádost o *prominutí zmeškání úkonu* jako žádost o *prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání*. Žalobce míní, že tento postup způsobil nepřezkoumatelnost 2. usnesení magistrátu, protože z něj není vůbec zřejmé, co vedlo magistrát k zamítnutí skutečně podané žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Dle náhledu soudu však toto žalobcovo tvrzení představuje pouhou slovní ekvilibristiku, neboť mezi termíny *prominutí zmeškání úkonu* a *prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání* obsahově žádný rozdíl není. Jedná se o vyjádření téhož institutu zakotveného v § 41

správního řádu, který mj. rovněž pracuje s pojmem *navrácení v předešlý stav*. Obsahově se jedná o totéž - účastník nepopírá, že mu marně uplynula lhůta k určitému úkonu, žádá však správní orgán, aby mu prominul marné uplynutí této lhůty a dovolil mu určitý úkon podat. Žádost musí účastník řízení podložit závažnými důvody, které zapříčinily, že úkon neučinil ve lhůtě. Ve 2. usnesení magistrátu správní orgán na str. 3 uvedl, že „posoudil podání ... s žádostí o prominutí úkonu, kterou dle obsahu hodnotil jako žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání...“. Z toho lze vyvodit pouze tolik, že magistrát označil odvolání proti 1. usnesení magistrátu jako onen úkon, jehož zmeškání žádá žalobce prominout. Nerozhodoval o jiné žádosti a už vůbec nelze říci, že žalobci je svévolně podsouváno, že podal úkon, který ve skutečnosti podat nezamýšlel. Žalobce podal žádost podle § 41 správního řádu (což ostatně sám v žádosti uvedl) a magistrát jí s poukazem na § 41 odst. 4 správního řádu nevyhověl. Žalobní námitka, že magistrát rozhodoval o něčem jiném, je tudíž nedůvodná.

69. Nepřezkoumatelné není 2. usnesení magistrátu ani proto, že by se v něm správní orgán nezabýval důvody, pro něž žalobce o prominutí zmeškání odvolání žádal. Z jeho odůvodnění je patrné, že dovolenou advokátky JUDr. Obeidové magistrát nepovažuje za závažný důvod ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu. Magistrát současně poukázal na to, že je v zásadě lhostejné, kdo se do datové schránky advokátky fyzicky přihlásil a tím stvrdil doručení dané písemnosti. Ministerstvo následně ve 2. napadeném rozhodnutí tyto úvahy magistrátu dále rozvinulo, což mu s ohledem na zásadu jednotnosti řízení nelze důvodně vytýkat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007 č. j. 1 As 60/2006-106).
70. Žalobce namítl, že jeho advokátka nikoliv svou vinou nemohla reagovat na 1. usnesení magistrátu, které jí došlo do 16. 6. 2022 do datové schránky, a že 1. usnesení magistrátu mohlo a mělo být doručováno též substitutovi advokátky žalobce. Žalobce přitom nepopírá, že datovou schránku jeho advokátky JUDr. Obeidové otevřela dne 16. 6. 2022 osoba, kterou tím advokátka pověřila (a za tímto účelem jí poskytla přihlašovací údaje do své datové schránky advokátky). Poukazuje na to, že pověřená osoba došlou poštu pouze vytiskla a jeho advokátka se o doručení 1. usnesení magistrátu reálně dozvěděla až po svém příjezdu z dovolené. Substitut Mgr. H. se o doručení 1. usnesení magistrátu žalobcově advokátce dověděl až z odpovědi magistrátu na jeho dotaz.
71. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2015 č. j. 7 As 13/2015-28 uvedl, že závažné důvody ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu musejí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu. Uvedené ustanovení jednoznačně vyžaduje, aby se jednalo o takovou „*skutečnost, kterou adresát neplánoval a která nastala bez možnosti, aby ji jakkoliv mohl ovlivnit, např. hospitalizace z důvodu vážného úrazu apod. Tedy skutečnost nahodilou, mimořádnou. Nikoliv však skutečnost zcela závislou na vůli stěžovatele, jímž bylo v daném případě s velkým předstihem před rozhodnou událostí učiněné rozhodnutí odjet na dovolenou. Plánovaná dovolená nemůže být v žádném případě vyhodnocena jako závažný důvod, který nastal bez stěžovatelova zavinění. Pokud stěžovatel v předstihu věděl, že se nebude v době od 5. 7. 2012 do 19. 7. 2012 z důvodu plánované dovolené zdržovat v místě bydliště, takže si v této době nebude moci přebírat doručované písemnosti, musel si být vědom důsledků, které v souvislosti s doručováním písemnosti od správního orgánu mohou nastat.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 č. j. 7 As 208/2015-48). V rozsudku ze dne 23. 1. 2014 č. j. 4 Ads 114/2013-26 se pak Nejvyšší správní soud zabýval situací, v níž účastník správního řízení podal odvolání po

marném uplynutí lhůty s odůvodněním, že došlo k administrativnímu pochybení advokátní praktikantky jeho právního zástupce. Podle Nejvyššího správního soudu „podání odvolání u odvolacího orgánu, k němuž dojde v důsledku pochybení pracovníků advokátní kanceláře, nepředstavuje vážný důvod pro zachování lhůty pro podání odvolání ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu, ani důvod pro prominutí zmeškání odvolání ve smyslu § 41 odst. 4 téhož zákona.“ Ve světle právě citovaných judikatorních závěrů soud neshledává sebemenší prostor k tomu, aby plánovanou dovolenou žalobcovy advokátky bylo možné akceptovat jako závažný důvod pro prominutí zmeškání úkonu, a dává tak plně za pravdu ministerstvu a magistrátu. Bylo jen a pouze na žalobcově advokátce, aby si po dobu své plánované nepřítomnosti z důvodu zahraniční dovolené zařídila vybírání datové schránky takovou osobou, která by ji samotnou či případně jejího substituta Mgr. H. informovala o písemnosti, jejíž doručení je spojeno s počátkem lhůty k podání odvolání.

72. Neopodstatněná je i dílčí námitka žalobce, že magistrát měl doručovat meritorní rozhodnutí též Mgr. H., kterého advokátka JUDr. Obeidová zmocnila ke svému zastupování. V případě, že je účastník správního řízení zastoupen, se doručuje pouze jeho zástupci (§ 34 odst. 2 správního řádu). V usnesení ze dne 4. 11. 2003 č. j. 1 As 4/2003-48 rozšířený senát Nejvyšší správní soud dovodil, že doručí-li krajský soud usnesení, kterým se řízení končí, substitutovi advokáta, jde o neúčinné doručení, a to proto, že substitut je pouze zástupce advokáta, nikoliv účastníka řízení. Totéž platí i pro zastoupení v řízení vedeném podle správního řádu. V rozsudku ze dne 25. 2. 2016 č. j. 9 As 220/2015-47 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(s)ubstitut se nestává zástupcem účastníka, ale zástupcem zmocněnce. Správní orgány se žádného pochybení při doručování nedopustily, naopak doručení, kterého se stěžovatel neprávem dovolává (doručení substitutovi) nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům.“ Z téhož rozsudku při rozhodování v nyní projednávané věci správně vycházelo i ministerstvo. Lze uzavřít, že magistrát zcela v souladu se zákonem i shora nastíněnými judikatorními východisky doručoval 1. usnesení magistrátu výlučně advokátce žalobce.
73. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008-13 a ze dne 21. 12. 2011 č. j. 4 Ads 58/2011-72 či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Soud v souladu s právě uvedeným vypořádal v rozsudku základní žalobní námitky, aniž by se detailně zabýval všemi dílčími subnámitkami.
74. Protože soud dospěl k závěru, že obě žalobou napadená rozhodnutí ministerstva, jakož i jim předcházející rozhodnutí magistrátu byla vydána v souladu se zákonem, druhým výrokem rozsudku žalobu ve zbývajících částech podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

75. Soud shledal, že o žalobě lze rozhodnout výlučně na základě správního spisu, jenž mu byl předložen ministerstvem. Správním spisem se v řízení před správním soudem důkaz neprovádí; soud z něj při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí obligatorně vychází. Důkazní návrhy uplatněné žalobcem v žalobě a replice soud vyhodnotil jako nadbytečné, neboť jejich provedení by nemohlo přispět k objasnění skutkového stavu v rozsahu potřebném pro posouzení důvodnosti žalobních námitek (tento skutkový stav je dostatečně zřejmý z listin, které jsou založeny ve správním spisu). Protože nebylo důvodu, aby soud nařídil ústní jednání za účelem dokazování, za splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
76. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšným žalovaným v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 22. února 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu